

למה מנהיגים יהירים, כמו רוב פלינק מהלייקרס, הורסים את הקבוצות שלהם?

פלינק (מימין) ומאירס. הראשון אוהב כוכבים, השני בונה קבוצות. צילום: אי.אף.פי, רויטרס

מוסף כלכליסט | 03.11.22

כאורה ישנם קווי דמיון רבים בין בוב מאירס, הג'נרל מנג'ר של גולדן סטייט וורירס מאז 2012, לבין רוב פלינק, הג'נרל מנג'ר של לוס אנג'לס לייקרס מאז 2017. פלינק שיחק כדורסל באוניברסיטת מישיגן עם ה"פאב פייב", קבוצת כדורסל אייקונית שכללה, בין השאר, את כוכבי ה-NBA כריס וובר, ג'וואן הווארד וג'ילן רוז; הוא זכה באליפות קולג'ים אחת והגיע לשלושה פיינל-פורים רצופים. מאירס שיחק ב-UCLA וזכה עמה באליפות הקולג'ים. שניהם למדו מינהל עסקים באוניברסיטה, ושניהם ויתרו על קריירת כדורסל באירופה כדי ללמוד משפטים. שניהם טופחו על ידי סוכן העל אן טלם בסוכנות שלו. שניהם כריזמטיים, מרגישים בנוח מול מצלמה ומכירים את הליגה מכל צדדיה — הבעלים, המאמנים והשחקנים. ושניהם הם הסוכנים-לשעבר היחידים שזכו באליפות כראש מערכת מקצועית.

פלינק ייצג שחקנים כמו קובי בראיינט, ג'יימס הארדן וקווין דוראנט, מהשמות הגדולים בהיסטוריה של הכדורסל. מאירס ייצג שחקנים מוכרים פחות, אבל היה חלק אינטגרלי בסוכנויות גדולות, ומוכר כמי שיוזע לפתח מערכות יחסים ממושכות עם לקוחותיו. וזו, אולי, תמצית ההבדל ביניהם: פלינק היה סוכן של כוכבים שבעיקר עשו מה שטוב עבורם, בעוד מאירס הבין טוב יותר אילו אנשים נדרשים כדי לבנות קבוצה מנצחת. זה השפיע על תרבות העבודה בקבוצות שלהם: מאירס ייצר תרבות של תרומה לקהילה כפעילות לקבוצה, כולל משחקים בכלא עם אסירים. פלינק הזמין להרצאות מול הקבוצה את אילון מאסק ודווין ג'ונסון — כוכבים.

אבל זה לא ההבדל היחיד בין השניים. מאירס נכנס לתפקיד ב-2012, אחרי שנה שבה למד את התפקיד כעוזר לג'נרל מנג'ר של הוורירס. הוא קיבל קבוצה שניצחה ב-23 משחקים בלבד, והיה אחד האחראים לכך שהיא זכתה בארבע אליפויות והעפילה לשש סדרות גמר. הקבוצה גם בנויה להמשיך את ההצלחה אחרי עידן סטף קרי, עם כמה מהשחקנים הצעירים המוכשרים ביותר בליגה.

פלינק, לעומת זאת, הוא אחד האחראים העיקריים למשבר העצום של הלייקרס. הוא נכנס לתפקיד ב-2017, פינה מקום מתחת לתקרת השכר והחתים את לברון ג'יימס, בעיקר מכיוון שלברון רצה להצטרף ללייקרס. פלינק "ניקה" את הקבוצה משחקנים צעירים ובחירות דראפט כדי להביא כוכב ענקי (אנתוני דיוויס). הלייקרס שלו זכו באליפות ב-2020, אבל מאז לא הצליחו לנצח סדרת פלייאוף. מספר הנכסים שיש לפרנציז — בחירות דראפט, שחקנים צעירים מוכשרים — מצומצם. רוב השחקנים שפלינק החתים הם מסוכנות קלאץ' שבבעלות ריץ' פול (חברו הטוב של לברון). במדי הקבוצה משחקים שניים משלושת השחקנים בעלי החוזים הכי גבוהים בליגה. כל מי שמבין קצת בכדורסל יודע שלברון ג'יימס צריך לשחק עם קלעים מוכשרים לצדו — אבל פלינק שחרר את כל הקלעים המוכשרים שהיו ללייקרס ב-2020. היום השחקנים בקבוצה לא מתאימים זה לזה או ללברון, והסיכויים לאליפות קטנים מאוד.

המסלול של בוב מאיירס, המנג'ר של הוורירס, דומה לזה של פלינקה: שניהם שחקני מכללות שהיו לסוכנים ובהמשך למנהלים. אבל בעוד מאיירס חרוץ וצנוע, לפלינקה יצא שם של שחקן יהיר שמטיל אימה על הכפופים לו

לפלינקה גם יצא שם של שחקן. במקרה אחד סיפר שקובי בראיינט התקשר להיות לדג'ר אחרי שראה אותו בסרט "האביר האפל", אלא שלדג'ר הלך לעולמו עוד לפני שהסרט יצא לאקרנים. במקרה אחר פלינקה טען בשיחה עם לוק וולטון, אז מאמן הלייקרס, שמאיירס נוהג להיכנס לחדר ההלבשה (פרקטיקה נפסדת, שכן חדר ההלבשה הוא מקום העבודה של המאמן, לא של המנג'ר). כשוולטון הזכיר לו שכינה בעבר כעוזר המאמן של סטיב קר בוורירס, ושהוא מכיר את מאיירס ויודע שהסיפור הזה מופרך, פלינקה טען שזה מנהג חדש של מאיירס. לפי מקורביו של לברון, פלינקה שיקר גם לו. הוא גם דאג להעיף את מג'יק ג'ונסון מההנהלה אחרי עונה אחת יחד, מה שמג'יק תיאר כ"סכין בגב". השקרים והציניות הם כלי העבודה העיקרי שלו: בתחקיר של ESPN פלינקה תואר כמי שמקבל החלטות לבדו, מתעלם מעצות סקאוטים ומשליט אווירת טרור, שהובילה להתקפי חרדה בקרב עובדים. "זה פאקינג משוגע שם", אמר שחקן לייקרס לשעבר על האווירה במשרדי הפרנצ'ייז.

התרבות שמאיירס כונן בוורירס, לצד הבעלים ג'ו לייקוב ופטר גרובר, היא ההפך הגמור: מאיירס מקפיד לעודד פתיחות לשיח ולרעיונות. בין היתר הוא שמח להעסיק כוכבי עבר (ג'רי ווסט, סטיב נאש) כיועצים, ומקפיד לשבת בשקט מדי שבוע בישיבות המחלקה העסקית, רק כדי ללמוד על תהליכי חשיבה שיוכל לשלב בעבודתו. הוא מוכר כמי שאינו חושש להביע את רגשותיו בפני האנשים שהוא עובד איתם, ולא מנסה לבלף אותם. הוא גם מוכר כאדם חרוץ וצנוע.

הצניעות הזו היא, כנראה, המפתח להבנת הפער העצום שבין הוורירס ללייקרס. חוקרים מאוניברסיטת אוהיו סטייט, בשיתוף עמיתיהם מאוניברסיטת בייג'ינג, פרסמו באוגוסט האחרון מחקר שבחן ראשי קבוצות למידה, והראה שאלו מהם שנחשבו צנועים סייעו מאוד לפיתוח המקצועיות ושיתוף הפעולה בקבוצות שלהם. "מעט צניעות מצד המנהיגים עוזרת מאוד בשיפור היעילות של קבוצות הלמידה", הסביר ד"ר רוג'ר גודארד, מכותבי המחקר. "כשאנשים רואים שהמנהיג שלהם נכון להודות בטעויות וללמוד מאחרים, כולם תורמים יותר". במילים פשוטות, מנהיגים צנועים הם פשוט יעילים יותר. לתשומת לב אוהדי הלייקרס.